

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑκτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νᾶχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῶς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορά θά βγαίνῃ
κι' ἔταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστο Ἐξωτερικόν,
ἐπειθὴ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρό-ο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστο χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτὲ
κι' ὄσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῶς μας μὴ δεικρά.

Πέντε τοῦ Ἀπριλίου,
ἀνάστασις Κυρίου.

Ἐκατὸν ἐξήντα τρία
καὶ φιλιὰ ζεστά καὶ κρύα.

Καὶ πάλι Πασχαλιὰ,
λαγοῦτα καὶ βιολιὰ.

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε καὶ ὄλ' ἡ φύσις χαιρεῖ
καὶ ὁ καθένας περπατεῖ μ' ἓνα κερὶ ἴστο χέρι.
Ἐσώθ' ἡ Εὔα τοῦ Ἀδάμ μὲ ὄλον τῆς τὸ φύλον,
ποῦ πρώτη ἔδοκίμασε τῆς γνώσεως τὸ ξύλον
καὶ ἄγγελος ξανθὸς ξανθὸς οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων
τοῦ φοβεροῦ μνημείου σου ἐκύλισε τὸν λίθον.

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε κι' ἐτρόμαξε ἡ Ρώμη
καὶ ὄλ' ἡ Πελοπόννησος αἰσθάνεται σεισμούς
καὶ μολονότι αὐστηρῶς κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι
κι' ἐφέτος ἀπηγόρευσαν τοὺς πυροβολισμούς,
βροντοῦν κουμπούραις δυναταῖς μὲ σκάγια καὶ μὲ βόλι
καὶ θυσιάζονται πολλοὶ γιὰ τῆς Λαμπρῆς τῆ σχολῆ.

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε, τὰ σύμπαντα σαλεύουν
καὶ τῶν νεκρῶν οἱ σκελετοὶ μαζί σου ζωντανεύουν.
Στρώνουν ἐμπρὸς τὸν Σατανᾶ μὲ λεμονιαῖς καὶ γιοῦχα,
παντοῦ χρυσὴ ἀνάστασις, παντοῦ γιορτὴ πανώρηα,
καθένας βάζει σήμερα τὰ πιὸ καλά του ροῦχα
καὶ τοῦ Λεβίδη δὲν φορεῖ κανένας τᾶποφόρηα.

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε καὶ ἀντηχοῦν οἱ δρόμοι
ἀπὸ κανόνια, τουφεκιαῖς καὶ φιλημάτων κρότους
κι' ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδονται καὶ ἄλλοι δηθὸ μου τόμοι
μὲ τόσους στίχους μου γνωστούς καὶ στίχους ἀνεκδότους.
Κι' ἐγγράφονται συνδρομηταὶ καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα,
εἰς τὴν «Ἐστίαν» πρὸ παντός καὶ εἰς τὴν «Ἐβδομάδα».

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε καὶ πέφτουν τόσαις τράκες,
ἀπὸ ἴψηλά ὁ οὐρανὸς γιὰ ὄλους βρέχει μάνα,
κάθε βρακᾶς ἐφόρεσε τῆς σκολιαναῖς του βράκαις
καὶ μὲ γαρούφαλο ἴσι' αὐτὶ φιλεῖ τὴν παραμάννα.
Φιλιοῦνται κι' ἡ νοικοκυραῖς, φιλιοῦνται καὶ ἡ δούλαις
καὶ ἡ γλυκάδες τῶν φιλιῶν σου φέρνουν ἀναγούλαις.

Ἀνέστης πάλιν, Κύριε κι' οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων
ἐλούφαξαν κι' ἐζάρωσαν ἐμπρὸς ἴστον Ναζωραῖον.
Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἀνάστασι φιλι ἀγάπης στέλλω
εἰς τὸν χρυσὸ μου δάσκαλο, ἴστον ἄτοιχο Σμιτέλο,
ποῦ λὲς μαζί μὲ τὸ Χριστὸ πῶς ἀνεστήθη τῶρα
καὶ τὸ κανόνι λησιμονῶ κι' ἐκείνη τῆ σπαλιόρα.

